

CONCORDE

UNTERNEHMENSGRUPPE

ETICKÉ INVESTOVÁNÍ KAPITÁLU

PENÍZE PRO NOVÉ HOSPODÁŘSTVÍ

CONCORDE skupina podnikatelů

CONCORDE
UNTERNEHMENSGRUPPE

CONCORDE

UNTERNEHMENSGRUPPE

UNTERNEHMENSGRUPPE
CONCORDE

CONCORDE skupina podnikatelů

u v n i t ě č í s l o :

1. Julius Augustin Varga: Proč nechtějí ministra, kterého se bojí?
2. Josef V o j v o d í k: "Návrat do Evropy" - pouhá fráze nebo skutečný cíl?
3. Mezinárodní tisk o CONCORDE-ARTUS v r. 1989 a 1990.
4. E t i c k é i n v e s t o v á n í k a p i t á l u
Peníze pro nové hospodářství - to je Concorde-Artus.

Předpokl.cena: 1,- Kčs MIČ 47263 Náklad: 50 výtisků

v y c h á z e l o 1 9 7 3 - 1 9 7 5

o b n o v e n o 1 9 8 7 r o č n í k 8 č í s l o 1

Vydává: Vladimír Hejtný Red. Josef Volařík
ČSA 34, 787 01 Šumperk rada: Marta Zemanová

Uzávěrka: 1.9.1991

36

"Proč nechtějí ministra, kterého se bojí?"

Téměř 40 roků seděli na ministerstvu školství v naší republice lidé více či méně nějak zatížení a zaujati vůči skutečným hodnotám. Při jménu Zdeněk Nejedlý mě jímá děs, neboť tento ministr školství se dopustil kulturní a duchovní genocidy na našich národech. Zmínit se o následujících ministerských karikaturách z let komunistické nadvlády typu Hrbek a dalších, pokládám za ztrátu času.

Teprve současný český ministr školství, tělovýchovy a mládeže, pan profesor Petr Vopěnka se nám mladým jeví jako skutečně reprezentativní osoba v tom zodpovědném úřadě. Je to muž velmi vzdělaný, odborník ve své profesi, matematik a filosof, známý a uznávaný i ve světě. Avšak v tomto případě zažíváme tragický paradox doby, kdy si lidé spadající pod jeho resort, t.j. pedagogové, neváží toho, kdo je vážnosti doopravdy hoden, tak jak je tomu ostatně i v jiných oborech v současnosti, a zapomínají na ještě nedávnou minulost, po které navíc, zdá se, pošilhávají jako po definitivně ztracené jistotě "egyptského otroctví" každodenních hrnců masa.

Pan profesor a ministr Vopěnka není mezi učiteli oblíbený, neboť jim od doby svého nástupu do úřadu řekl několikrát otevřeně hořkou pravdu a český učitel, až na vyjímečnou menšinu, se během uplynulých 40 let odnaučil naslouchat pravdě, mít úctu k pravdě a milovat pravdu. To je přesný opak jejich předků, kterých se navzdory tak často dovolávali na svých schůzích a nástěnkách. Mluvím-li o předcích, mám na mysli nejen Komenského, ale i mnoho učitelů umučených v nacistických koncentračních táborech, ale i, tentokrát již menší množství, existenčně zničených a vězněných v 50-tých letech komunistickým režimem.

Přemýšlím, co se tak nelíbí mnoha učitelům na stanoviscích pana ministra? Po sérii článků v "Moravském severu" za poslední měsíc /mimoходом ty ze 4. ZŠ nasvědčují něco o úrovni stavu učitelského jako takového/ si myslím, že se jim nelíbí:

1. Personální změny a další opatření směřující k selekci a kvalitě pedagogických kádrů.
2. To, že pan ministr připoměl učitelům jejich lokajskou minulost k předcházejícímu režimu.
3. Nízkou úroveň vlastního vzdělání.
4. Spoluvinu na intelektuální, citové a morální devastaci několika generací.
5. Mnohým učitelům se dokonce nelíbí ani jeho zdůrazňování křesťanských tradic. Pan ministr ví, že jen začleněním se do západní křesťanské kultury se můžeme dostat do Evropy. On se totiž státně vnucený ateismus a konzumismus stal pro mnohé příliš pohodlnou součástí komunistické koncepce života. Otázky duchovní a morální zřejmě mnohým jítí svědomí, a proto jsou apely pana ministra na tyto skutečnosti přinejlepším nepohodlné.

Docházím k závěrečnému konstatování a současně dalšímu paradoxu. Ti, kteří byli předchozích 40 let nejponížnějšími služebníky, chodili se svými třídami se klanět kameňým kýčům, věnčit hroby neznámých vojáků a manifestovat s hesly "zaž lepší zítřek", ti nacházejí nyní, když vědí, že se jim nic nestane, "ODVAHU" kritizovat člověka a jeho odborný program, který je sto přetvářet naši zdemoralizovanou mládež. Ať si učitelé poctivě uvědomí a zapřemýšlejí, jestli má pan ministr Vopěnka důvod být hrdý na svůj resort a většinu svých podřízených. Kdyby se náhodou učitelé chtěli zeptat na názor mladých lidí, zvláště studentů, kteří jim prostor pro zbavení strachu vybojovali, dozvěděli by se o despektu a nedůvěře a jednotlivci o hlubokém pohrdání.

Nemyslím, že bych se touto stručnou analýzou někoho dotkl, protože ta menšina správných kantorů nebude mou kritiku na sebe vztahovat a možná budou i souhlasit a ti, kteří se v těchto slovech rozpoznají, budou v skrytu duše vědět, že je to pravda. A je pravda něco špatného? /A V/

Tento článek je jedním ze dvou, který redakce "Moravského severu" odmítla vytisknout. Přirozeně, každý názor nemusí být publikován, zvláště ten, který se opakuje. Tohle je jiný případ, zdá se, že se jedná o pokus umlčet v rukavičkách ty, které minulý režim umlčoval v boxerských rukavičkách. To je paráda a potom prý "Goodbye samizdat!". V.H.

„Návrat do Evropy“ — pouhá fráze nebo skutečný cíl?

ZVAN

Josef Vojvodik

Československo se chce vrátit do Evropy! Toto přání lze dnes slyšet ze všech stran. Státníci, politikové, národohospodáři, umělci mluví o nezbytnosti tohoto návratu, návratu do civilizované Evropy, tedy k okcidentu, k západní kultuře, k níž Československo do roku 1948 nepochybně náleželo. I nejzapadlejší vesnička mluví nyní o 'cestě do Evropy'. A okcident sám v tomto směru za Československem stojí. Znovu to potvrdil, když letos v den Kristova nanebevstoupení udělil prestižní Karlovu cenu, zvanou podle císaře Karla Velikého, československému prezidentu Václavu Havlovi, v němž spatřuje plným právem *virum integrum* — muže bezúhonného.

Ano, Karlova cena byla udělena Václavu Havlovi, nikoli však spolu s ním celému národu, jak by se snad mnozí rádi domnívali. Prezident Československa do Evropy nepřivede. On je pouze svou mravní integritou, charakterovou nezlomností a intelektuální nepodmanitelností ve světě reprezentuje. Kladení veškerých nadějí v „záchranu národa“ na bedra jeho mimořádných mužů, ať již to byl v 17. století Jan Ámos Komenský či ve století 20. Tomáš Garrigue Masaryk, není dnes ani možné ani oprávněné. Čechové, Moravané, Slezané i Slovinci dnes musejí samotní o to usilovat.

Básník Otokar Březina pronesl ve dvacátých letech prorocká slova: „Až se v našem národě uplatní Švejkovina, nebude ho nikdo na světě chtít ani za sluhu!“ Před tímto nebezpečím — dělat ze Švejka prototyp českého hrdiny — v čemž profesor Zdeněk Kalista viděl 'hřích proti národu', varovali kromě Otokara Březiny také spisovatel Jaroslav Durych a literární badatel Václav Černý. Vše nadarmo! Tak zvaná „švejkovina“ zachvátíla téměř celý národ. Ovoce tohoto trapného a smutného dědictví se začíná nyní, v době, kdy Československo usiluje o onen návrat do Evropy, sklízet. Úpadek lidské duše za socialismu, abych parafrázoval název eseje Oscara Wildea, dodorážíl tuto tragédii. A lidé dále pohodlně žijí a sní o Československu jako pupku světa, v mýtu o 'zlatých českých ručičkách' a dokonce možno tu a tam zaslechnout: „Je nás Evropa vůbec hodna?“

A zatím jsou v „srdci Evropy“ přepadání a okrádání západní turisté a naopak u západních sousedů neváhají „zlaté české ručičky“ krást v obchodních domech či dokonce v noci odstraňovat talíře pro příjem satelitních televizních stanic se střešních rodinných domů.

Také já

Jsem pil zítřek

Jako věčně ohřívanou polévku

Na níž plují

Legends a mýty

jako mastná oka

píše ve své básnickém textu „Kabinet dr. Caligariho“ z roku 1951 básník Zbyněk Havlíček.

Avšak toužebnému návratu do Evropy stojí českému a slovenskému národu v cestě ještě hlubší překážky. Jednou z nich — a možno říci, že tou nejzávažnější — je nezbytná katarze národního svědomí, bez níž není návrat k okcidentu možný. Zcela nedávno dostala se mi do rukou prostřednictvím někdejšího politického vězně, žijícího dnes v Švýcarsku,

otřásající dokumentace jedné politické, justiční vraždy z padesátých let. Úmrtní list šestadvacetiletého muže, technického úředníka, před únorovým převratem studenta Českého vysokého učení technického v Praze, který byl, jako otec tehdy osmnáctiměsíčního dítěte, odsouzen tzv. „státním soudem“ roku 1949 k trestu smrti. Podle úmrtního listu byl rozsudek proveden v nuselské věznici 5. listopadu 1949 „zadušením provazem“. Manželka popraveného prožila plných 14 let v komunistických žalářích a syn, který byl dán na převychování do komunistických rodin, spáchal ve svých devatenácti letech sebevraždu. Je zdrcující, umědomíme-li si, že tato tragédie je pouze jednou z mnoha tragédií podobných.

Dnes probíhají v Československu 'rehabilitace' politických vězňů. Nebo jsou to spíše pseudorehabilitace? Dovídáme se věci stěží uvěřitelné. Přímo osudná je 'rehabilitace' před nedávnem v New Yorku zesnulého poslance a významného křesťanského politika dr. Bohumíra Bunžy, který byl pounorovým režimem odsouzen, podobně jako Ferdinand Peroutka a doc. František Kovárna, v nepřítomnosti k trestu smrti. Rehabilitační soud sice tento rozsudek zrušil, zároveň však dr. Bunžu odsoudil k patnáctiletému vězení za údajné přečiny, které rehabilitace nepokrývá. „Rehabilitací“ tohoto druhu je celá řada. Ve své podstatě ponechávají postiženému část fiktivní viny, kterou mu přiklí stalinističtí soudcové 50. let. Na tomto místě je třeba se ptát, kdo takové rehabilitace provádí.

Někteří vysocí vládní činitelé v Československu zdůrazňují, že by se za terorem 50. let měla udělat s definitivní platností tečka. Mělo by se prý odpouštět. Připomínám si v této souvislosti závažnou scénu z filmu — alegorického podobenství — režiséra Evalda Schorma Den sedmý, osmá noc z roku 1969, kdy jeden z hlavních hrdinů zabíjí zcela bezdůvodně svého spoluobčana a tuto vraždu omlouvá absurdním postulátem „ponese-me-li všichni vinu, nebude nikdo z nás viníkem, jehož by bylo možno volat k zodpovědnosti. A právě v tom tkví celý problém: Československo se bude moci vrátit do civilizované Evropy až poté, bude-li připraveno přijmout její pravidla". Ano, tento návrat je závislý rovněž od akceptance mravního okcidentálního kodexu. Příkladem by mohlo být někdejší Západní Německo. Vždyť mnozí

nacističtí zločinci byli usvědčeni a odsouzeni i po mnoha letech.

Jistě je dnes v Československu řada osob, doufajících, že se Československo do Evropy přece jen nakonec dostane, bez námahy, pohodlně a bez nepříjemností. Že tam nakonec nějak proleze, po čtyřech a zadních vrátky, třeba i s oděným hřbetem! Vlastní svědomí však podvést nelze. Československo se nevrátí do Evropy, dokud veřejně neprohlásí komunistickou stranu za teroristickou organizaci s kolektivní vinou a její zločiny za genocidu na vlastním národu. Prezident Václav Havel zaštiťuje ve světě svou vlastní integritou také tyto nepravosti, volající po nápravě. „Referent“ a mučitel zavražděného pátera Toufara si dál někde spokojeně žije, stejně tak jako desítky dalších vrahů, pronásledovatelů, trýznitelů, dozorců, kteří by měli být postaveni před soud a po dokázané vině odsouzeni, jak je tomu v celém civilizovaném světě. Ti, kteří v této souvislosti mluví o 'odpuštění' by si měli uvědomit, jaké nebezpečí za takovou shovívavostí na nesprávném místě vězí; mladí lidé, kteří uvedli v listopadu 1989 tzv. sametovou revoluci do pohybu, jsou obzvláště citliví pokud jde o spravedlnost. Mnozí z nich slyšeli teprve před nedávnem o teroru 50. let, o popravách nevinných občanů, o mnohaletém žalářování, o bestialitách StB, o otrokárnách zvaných pracovní tábory. A mladí lidé žádají, aby byli viníci voláni k odpovědnosti. Zatím však vidí u vládních míst nepatřičnou ohleduplnost.

Co si tedy mají myslet o vládě, která váhá potrestat původce a vykonavatele zločinů proti lidskosti na lidech vlastní krve? Není potom logické, ptají-li se, za osobnost jako Milada Horáková, Závaš Kalandra a s nimi desítky dalších umírali? Snad „pro pobavení kluků z alkoholické vesnice“, jak píše prof. Václav Černý? Proč potom všechny oběti, zmařené existence, nekonečně dlouhá léta zamřizovaná v komunistických věznicích a otrokárnách? K čemu mučednictví Jana Zahradníčka, Růženy Vackové, Josefa Palivce, Niny Svobodové? Aby nad tím po čtyřiceti letech vůdci osobnosti národa pokrčili rameny?

Podivnými „rehabilitacemi“ a peněžním odškodněním, které je cynickým výsměchem obětí teroru, spravedlnost zjednat nelze. A bez ní je návrat k demokracii jen stěží možný. Existují pojednání historiků, sociologů, filosofů a psychologů o tom, jaké následky měla pro národ nemožnost bránit se proti bezpráví a násilí hitlerovského Německa.

Někteří se domnívají, že právě zde nutno hledat jednu z příčin brutality, s jakou se postupovalo po skončení války vůči německému obyvatelstvu, ale také příčinu stěží pochopitelné bestialnosti po únorovém převratu. Je zářežející ignorance člověka poučit se z historie, která není — jak se často zdá — ničím ji-

poté, co se stát osvobodil od zločinné patkové diktatury jedné strany, začne myslet i na to, aby bylo učiněno zadost spravedlnosti. Namísto toho však začali mnozí kázat oduštění a smíření. Není však obvyklé, že se k oduštění dochází přes přiznání viny a přes pokání? A neměli by se náhodou postužení ještě svými někdejšími trýznitelům omluvit za ne-

valého režimu bylo na to se vymlouvat a na koho smlouvat vinu. Nebylo možné získat potřebné informace, nebylo možné mluvit o zločinech, lidé měli „svazané ruce“. Dnes je však situace jiná a přesto se zdá, že vše ustulmo na mrtvém bodu.

něním, že za to může čtyřicetileté trvání komunistické totality, které všechny tyto záporné vlastnosti živilo. Při tom jako by se ponekud přehléželo, že mnoho osob — i těch na vysokých a dokonce nejvyšších místech — by rádo uspalo své svědomí. A snaží se, aby celý národ uspal své svědomí. Ale obnova demokracie není možná bez čistého svědomí; za bý-

ným, než opakováním určitých archetypů. Poslední dobou se v souvislosti s Československem mluví o různých negativních; o chtivosti, konzumnosti, povrchovosti, mamonářství. Kritizuje se nedůsledné a mnohdy nepřijemnými průtahy zdržované navracení zabaveného majetku. Oprávněně. Lidé se brání oddůvod-

Tak tedy návrat do Evropy! Ten povede — protože věst musí — přes př-

vede — protože věst musí — přes př-

Běh událostí prvních týdnů a měsíců po listopadových událostech vzbuzoval naději, že se konečně po čtyřiceti letech

Presseveröffentlichungen

Das Concorde-Artus-Konzept im Spiegel der internationalen Presse

Süddeutsche Zeitung	4/89:	Anleger denken an die Ethik
Manager Magazin	6/89:	Das Gewissen der Anleger ist Basis für ein zukünftiges Geschäft: Ethisches Investment
Die Zeit	6/89:	Mit gutem Gewissen: Immer mehr Sparer kaufen Anteile von Ethischen Fonds
Bonner Generalanzeiger	7/89:	Mit reinem Gewissen gutes Geld verdienen
AZ magazin	7/89:	Geschäfte mit gutem Gewissen
DM	8/89:	Ethisches Investment: Mit gutem Gewissen verdienen
Börse Online	8/89:	Geld verdienen mit gutem Gewissen
Capital	10/89:	Ethik-Fonds: Eine Anlageidee gewinnt Profil
Wirtschafts-Konsens	10/89:	Sauber und rentabel
DM	10/89:	Neue Chancen mit den besten Fonds Europas
Trend	11/89:	Die sauberen Fonds
Zeitmagazin	11/89:	Geschäfte mit dem Gewissen
Gewinn	12/89:	Ethische Aktienfonds: Wie sich die Moral rentiert
Natur	1/90:	Weltweite Hausse für die grünen Aktien
Aspekte	1/90:	Ethisches Investment der Firma Concorde-Artus und Geld für eine neue Wirtschaft
Esquire	1/90:	Kasse machen mit Moral
Stern	2/90:	Mit Öko-Schweinen Mäuse machen
Dokument und Analyse	2/90:	Ethisches Investment
Die Zeit	2/90:	Das Prinzip Goldmarie
Elle	3/90:	Job, Ideen und Ideale
Ajour	3/90:	Wo Frauen was riskieren
Impulse	4/90:	Öko-Papiere
Der Patriot	4/90:	Concorde entwickelt Ethik-Fonds
Wihso	5/90:	Investieren mit Herz
DM aktuell	6/90:	Rendite mit Umweltschutz

Dokončení článku Josefa Vojvodičky

kázky, které nelze zdolat lstí a podvodem. A je nejvyšší čas, aby se všichni, kterým na tom záleží, začali s nimi vypořádávat, neboť, jak píše Václav Černý: „Odkud to zhroutení všeho rozumu i veškeré slušnosti českého kulturního člověka přinejmenším dvou generací, mé vlastní a mladší? A snad i dalších, prorokovat jsem se neodvažoval, ale tolik bylo zřejmé, že poskytne-li vývoj možnost těm žalostným bankrotářům být příkladem nejmladším-a stalo se tak! — následky budou nedozírné a čeká nás dlouhá epocha kulturního úpadku. Naše životní dílo bude vůbec zasuto špinou trosek, vítr odvané náš smysl a zkáza nás ještě nadelou přesáhne. Budoucnost češství vidím černě, Čechové v moci Čecháčeků nemají, leč zlé vyhlídky, a čím dál, tím horší, jestliže se vláda jejich protáhne“.

Kdo? Concorde - Artus etická správa kapitálu kooperuje s mezinárodní úspěšnými etickými investičními fondy. Z tohoto důvodu jsou peníze vkladatelů a spořitelů rentabilně uloženy a rozptýleny v různých sférách - podle ekologických a sociálních hledisek.

A protože Concorde - Artus koncept umožňuje spoluúčast již s nepatrnými měsíčními vklady, může prakticky každý na finanční základně uplatnit svůj osobní podíl na změně hospodářství.

Jestliže dáváte přednost krátkodobému nebo spekulativnímu peněžnímu vkladu, neměli byste u Concorde - Artus ukládat. Concorde - Artus Vám spíše nabízí šanci dlouhodobě se podílet na ziscích a výnosech progresivních podnikatelů, orientovaných do budoucnosti.

Proč? Pohled na aktuální hospodářské dění může vést k pesimistickým úvahám, že ziskuchtivost a mocenská politika velkých, mezi sebou propojených koncernů trvale zabraňuje rozvoji lidstva v ekologicky a sociálně hodnotnější budoucnost.

Přesto bychom měli ale vidět, že ne hospodářství a technologie jako takové mají vinu na chybách dnešního světa, nýbrž způsob, jakým jsou používány a účely, kterým slouží.

Mezitím po celém světě roste počet zodpovědně jednajících podnikatelů, kteří se starají o následky působení jejich produktů na naše zdraví a životní prostředí. Do nich investovat přináší trojnásobný užitek: zesiluje se samotně podnikání, vlastní investovaný kapitál zároveň vydělává a podporuje se společný život ve zdraví a sociálním míru.

CONCORDE

UNTERNEHMENSGRUPPE

Jak? Dne 1. června 1984 byl založen první etický investiční fond v Evropě. Vkladatelé, kteří tenkrát získali podíl na tomto fondu, docílili k 1. červnu 1990 průměrně roční přírůsteky hodnoty 13,7% na bázi německé marky.

Etické investiční fondy mají široké spektrum cílů, které odrážejí vnitřní přesvědčení mnoha lidí naší doby. Upřednostňovány jsou cenné papíry těch podnikatelů, kteří vědomě dodržují podnikatelskou etiku, aktivně spolupracují při udržování čistoty půdy, vzduchu a vody a jsou příkladem při znovuzpracovávání surovin.

Vyloučení jsou naproti tomu podnikatelé z oblasti výroby válečných zbraní, atomové energie či jedovatých chemikálií.

To platí také pro podnikatele, kteří podporují vlády zemí, jež diskriminují národnostní, politické či sociální menšiny. Dalšími kritérii pro vyloučení jsou pokusy se zvířaty, finanční podpora politických stran a nekalá soutěž.

Investovat: výnosně a humánně!

Nepřemýšleli jste i Vy o tom, jak byste mohli co možná nejdůmyslněji a zároveň výnosně uložit své peníze?

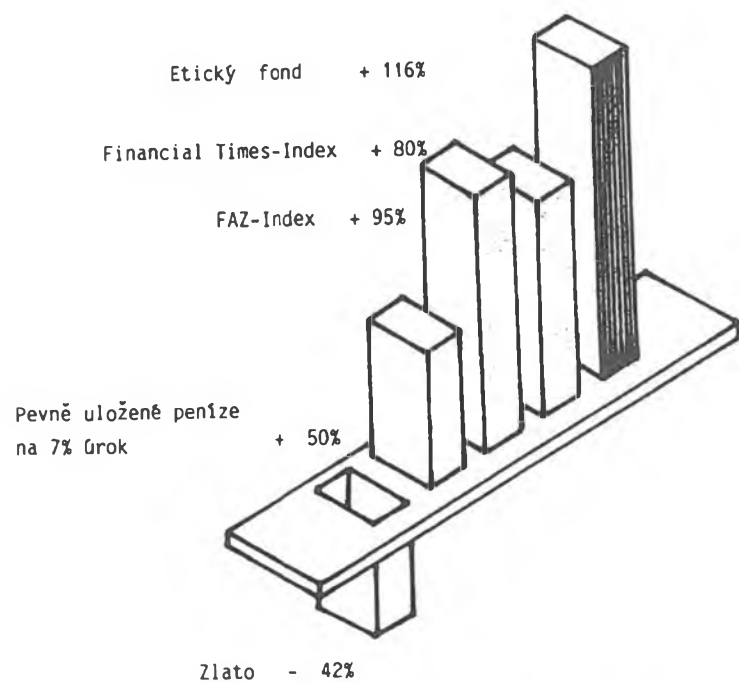
Zde se nabízí spoluúčast na Concorde-Artus etické správě kapitálu. Concorde-Artus je adresa pro vkladatele a spořitele, kteří hledají ekologicky a sociálně zodpovědný způsob investic.

CONCORDE

UNTERNEHMENSGRUPPE

Následující grafika zachycuje srovnání prvního, ve velké Británii vzniknuvšího, etického investičního fondu s různými důležitými parametry finančního trhu. Tento hodnotový vývoj, který zahrnuje časově období rostoucích, ale i klesajících akciových kurzů, však nemůže být brán jako měřítko či záruka pro budoucí vývoj. Tento může probíhat příznivěji, nebo, což nelze vyloučit, i nepříznivěji.

Hodnotový vývoj v německé marce v období
- 1.červen 1984 - 1.červen 1990

CONCORDE

UNTERNEHMENSGRUPPE

Vklad podle Concorde - Artus konceptu spojuje všechny znaky výhodného vkladu kapitálu:

- * již od 50,-DM (německých marek) měsíčně nebo 1000,-DM (německých marek) jednorázově máte široce rozloženou a jistou hodnotu díky spoluúčasti s mnoha pokrokovými podnikateli
- * Vaše vklady podléhají spolehlivé kontrole mezinárodní zkušební hospodářskou komisí
- * na Vaše přání můžete čtvrtletně disponovat s Vaším celým vkladem, nebo jeho částí. Toto platí i před uplynutím dlouhodobých vkladových plánů
- * Vaše peníze jsou uloženy v souladu s Vaším ekologickým a sociálním přesvědčením a současně dosahují nadprůměrných přírůstků

Informace podá:

ARTUS Ethische Vermögensverwaltung GmbH,
Von-Werth-Strasse 20-22
5000 K ö l n 1
Telefon: /0221/ 13 50 56

CONCORDE Ethische Vermögensverwaltung GmbH
Weidenauer Strasse 179
5900 S i e g e n
Telefon: /0271/ 403 70

a redakce "Res publica"

CONCORDE

UNTERNEHMENSGRUPPE